

Waar was de man met de hoed op 28 April ?

Om 07:45 klaar met slapen. Totaal klaar en op weg naar de lokkende koffie van deze zaterdagmorgen. Het gebeurt niet zo vaak, maar vandaag liepen we bijna synchroon. Ik moest nog even kraken, een rug en zware last van 26 en 27 April. De man met de hoed had die al afgeschud. Ik liep er snel achteraan, en op kousenvoeten hoorden we samen de trap kraken. Het is een vertrouwd gevoel. De trap af op weg naar een zalige koffie. Een trap hoort te kraken. Niet op elke trede, maar er zijn altijd tredes in de trap die kraken.

Misschien, als u bekend bent met trappen die van hout zijn gemaakt dan kent u dit wel.. Houten tredes kraken. Dat is een héél avontuur. Immers, een houten trap heeft een ziel.

Als je 's Avonds aankomt: en je probeert de houten trap op te lopen ... zachtjes, te laat thuis, laat ik zachtjes doen, dan is het de trap. De houten trap. Alles in orde, elke krakende trede vermeden. Bijna heeft niemand iets in de gaten. Is er die ziel: die ziel van de trap.

Nee, nee, aap, jij denkt dat je zomaar zachtjes thuis kunt komen. Ik (trap) kraak expres waar jij het niet had gedacht. Typisch, het zal u ook menigmaal gebeurd zijn. Bijna heb je het voor elkaar, niemand heeft gehoord dat je veel te laat thuis bent. De deur zachtjes in het slot. Binnensmonds giechelen met deze overwinning. En dan die trap, trede voor krakende trede. Ow, je kent ze. Eén voor één neem je de tredes. Alles lijkt in orde. Deze keer ben je de trap te slim af. Tot die laatste trede. Daar vindt de trap jou. 'krak' een hele zachte kraak van voldoening. Alsof de trap op je heeft zitten wachten. Je dacht dat je het goed voor elkaar had, tot die laatste trede. Krak, zegt de trap: met een bijna overwinnende voldoening. Het pleit is beslecht. Nu weten ze dat je te laat thuis bent. Eerste reactie is natuurlijk boosheid naar de trap: "... had je nou niet even stil kunnen zijn?" Dan is het volgende heel spannend, wordt de rest van het huis wakker?

Nou, da's natuurlijk simpel. Het hele huis was al wakker. Niet op de laatste plaats de striemende woorden van een verdroomde stem, te vroeg uit de slaap gehaald. WAAR KOM JIJ VANDAAN

Nu is de beer is los. Uit de echtelijke slaapkamer wordt nog nageroepen: "... dit is de laatste keer, vanaf nu vóór 8 uur thuis! Ik méén het!"

We hebben het allemaal meegemaakt.

Maar zo ging het deze keer niet.

Het was mijn rug die kraakte, toen we samen de trap af liepen op deze 28 April.

De man met de hoed en ondergetekende hadden 2 goede dagen achter de rug.

Een vriend geholpen met zware muziek. Nu was de muziek niet zo zwaar, maar de apparatuur om het mogelijk te maken, die was echt zwaar. Grote luidsprekers op een podium. Voor Koningsdag. Vier grote orkesten achter elkaar. Allemaal op punt te regelen. Van piccolo tot bas. Van drumstel tot fanfare. Allemaal moet dat in orde zijn: vòòr tien uur op 27 April.

Hoe dit allemaal technisch gaat, daarmee zal ik u niet vervelen. Dat is maar hand en spandienst aan de muziek. dat zijn maar klusjes, zware klusjes dat wel, maar het gaat om de muziek. Alles moet op orde zijn. En als het klaar is. Tja, als het klaar en gedaan is met die muziek. U begrijpt. Dan moet die hele – klerezooi- ook weer terug. Terug in de vrachtwagens, op weg naar de opslag voor morgen weer een nieuw, een nieuw "muziekske". In een andere plaats, op een andere tijd, een andere gelegenheid.

Bitterhard is het gewicht van de muziek geworden. Met grote apparaten. In grote vrachtwagens.

Ik liep met de man met de hoed de krakende trap af. Samen op weg naar koffie. Het was eigenlijk wel leuk toen de trap kraakte op weg naar de laatste trede. Het was net alsof we elkaar aankeken. Ik moest bijna hardop grimlachen. Groot vraagteken van de man met de hoed: was dat nou de trap? Of was het mijn rug, of de jouwe? Het kraakte toch?

Tja, zo gaan die dingen. Soms hoor je het verschil niet tussen een krakende trap of een krakende rug.

De tuin was mooi. Slurpend de koffie op deze 28 April en allebei klaar met slapen. Bijna genotszoekend luisterden we samen. AHA, meneertje merel is ook weer thuis. Op de punt van de vergeten tafel.

Slurpend aan de koffie vroegen we het ons samen af.

Zouden meneertjes merel ook weleens last hebben van een krakende trap, of van een krakende rug?

Het scheelde weinig of de man met de hoed en ik hadden ons beiden verslikt in de eerste heerlijk koffie.

Zouden meneertjes merel ook weleens last hebben van een krakende trap, of van een krakende rug? Zouden meneertjes merel ook weleens te laat thuis komen? Dat lijkt mij niet eenvoudig. Je hebt dan wel geen trappen. Maar er is ook nog zoiets als TAKKEN.

“meneertjes MEREL hebben alleen maar last van krakende takken, niet van krakende trappen ...”

Komt op hetzelfde neer volgens mij, man met hoed, komt op hetzelfde neer. De man met de hoed hield het niet meer. Slonk de koffie door mond en neusgaten naar binnen. Nee, ja! Een krakende tak, als in takkewijf. Takkermerelwijf. Als met die trap; die altijd op het laatst, precies op het verkeerde moment begint te kraken.

“nu is het klaar! Morgen om 5 uur op! En zingen!”

Je zult maar meneertje merel zijn, ging de man met de hoed proestend verder. En zingen ...

Tja, en zingen, al is het maar op de hoek van een vergeten tafel in een zomaar vergeten tuin zomaar vergeten nergens. Waar koffie slurpend, bijna proestend wordt gedronken.

Het was een lolletje.

Ik stond op voor een waardig brood, een ontbijt met geroosterd en een ei. Nog een koffie en de dag, deze 28 April, diende zich waardig aan. Meneertje merel streek zijn borst en zong, zong, zong. Een hooglied. Alles werd vanuit deze hoek op deze vergeten tafel in de tuin wakker geschud. Het leek wel alsof de hele wereld had zitten wachten op meneertje merel.

Toen de borden op tafel stonden, mooi bestek en een heerlijke start van de dag immanent, werd het allengs duidelijk. Er moet iets kraken. Een tak, een trap, een voordeur laat op de avond. Er moet iets zijn dat elke dag anders gaat. Onverwacht. Er moet altijd onverwacht iets anders gaan. De trede die nooit kraakt: maar nu wel. Het slot op de deur, wat nu ineens open valt. De tak die op afbreken stond, maar het toch houdt. De merel op de vergeten tafel in de tuin. De zon die wordt wakker gezongen ... door meneertje merel. Elke morgen. Meneertje merel zingt elke morgen de zon wakker.

De man met de hoed, wij keken elkaar aan.

Tja, die zon komt elke morgen weer op. Dat weten we wel. Maar zonder meneertje merel, zou het toch een trieste zon zijn?

Beschamend voldeden wij ons ontbijt. Vandaag nieuwe taken. Er moet nog zoveel gedaan.

—M—
()
(>
/ \ © 2018